

Arrest

nr. 50 266 van 27 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse afkomst te zijn, op 27 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 mei 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 juli 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kosovaarse afkomst te zijn, komt op 22 augustus 1999 België binnen en dient een asielaanvraag in op 23 augustus 1999.

Op 8 oktober 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 april 2000 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Bij arrest van de Raad van State nr. 95.871 van 29 mei 2001 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 27 augustus 2001 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker wordt gerepatrieerd op 11 september 2001.

Op onbekende datum komt verzoeker opnieuw België binnen.

Op 5 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 mei 2010 dient verzoeker hierop een aanvulling in.

Op 21 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.11.2009 bij onze diensten werd ingediend door :

A., S. (...) (R.R.: 060060560364)

nationaliteit: Kosovo

geboren te D.(...) op 05.06.1960

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : Betrokkene legt een rijbewijs voor, afgeleverd door de Servische Republiek. Dit in tegenstrijd met de geschreven aanvraag welke duidelijk stelt dat betrokkenen de Kosovaarse nationaliteit bezit. Dat op basis van dergelijke tegenstrijdige informatie het onduidelijk is voor onze diensten in welk land een herkomstlandonderzoek dient te worden ingesteld om na te gaan of de nodige medische behandelingen in het correcte herkomstland/land van nationaliteit mogelijk zijn.

Dat de aanvraag hierdoor onmogelijk als ontvankelijk beschouwd kan worden.

(...).”

Op 28 juli 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

0 art. 7, al.1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

0 regelmatig verblijf verstreken

0 werd niet erkend als vluchteling

0 de aangehaalde reden kan niet als hoogdringende noodzakelijkheid aanzien worden om een verlenging te overwegen, vermits er geen attest van een geneesheer-specialist bijgevoegd is.

0 Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste binnenkomstdocumenten. (Wet van 15/12/1980 - art. 7, alinea 1,1°)

0 Niet in het bezit van een geldig visum en een geldig paspoort

*Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Manifeste beoordelingsfout

1.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

2.

Blijkens de bestreden beslissing wordt het door verzoeker neergelegde identiteitsbewijs niet aanvaard omdat het onmogelijk zou zijn voor verweerder om na te gaan in welk herkomstland een onderzoek dient te worden ingesteld om na te gaan of de nodige medische behandelingen in het correcte herkomstland/land van nationaliteit mogelijk zijn.

Volgens verweerder is het door verzoeker neergelegde rijbewijs, afgeleverd door de Servische Republiek, in tegenstrijd met de door verzoeker geschreven aanvraag welke duidelijk zou stellen dat verzoeker de Kosovaarse nationaliteit bezit.

3.

Verzoeker wil in eerste instantie opmerken dat verzoeker in zijn aanvraag 9ter Vw. Geenszins uitdrukkelijk heeft gesteld de Kosovaarse nationaliteit te beschikken.

Verzoeker is geboren en afkomstig van D. (bevindt zich in Kosovo) en heeft in zijn aanvraag 9ter Vw. enkel gesteld afkomstig te zijn van Kosovo.

4.

Dat dient te worden opgemerkt dat Kosovo steeds een autonome provincie is geweest van de Republiek Servië (in de vroegere Joegoslavische Federale Republiek).

Dat zelfs na de onafhankelijkheid van de Republiek Servië op 5 juni 2006 dit land de provincie Kosovo nog steeds als deel uitmakend van de Republiek Servië (officiële naam volgende Republiek Servië : "Kosovo i MetohijcT).

Immers de Republiek Servië weigert de onafhankelijkheid van Kosovo te erkennen en beschouwt Kosovo nog steeds als deel uitmakend van de Republiek Servië.

Dat derhalve er geenszins sprake is van tegenstrijdige informatie in hoofde van verzoeker.

Immers het door verzoeker neergelegde rijbewijs stelt duidelijk dat verzoeker geboren is te "D." ("mesto rodenja") en dat diens woonplaats ("prebivaliste") eveneens D. is.

Dat D. gelegen is in Kosovo en dus volgens de Servische autoriteiten deel (tot op heden nog steeds) deel uitmaakt van de Republiek Servië.

Dat er derhalve sprake is van een manifest beoordelingsfout, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

5.

Verweerder stelt verder in de bestreden beslissing dat het voor hem onmogelijk zou zijn om na te gaan in welk herkomstland een onderzoek dient te worden ingesteld om na te gaan of de nodige medische behandelingen in het correcte herkomstland/land van nationaliteit mogelijk zijn.

6.

Verzoeker merkt op dat de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde.

Indien een vreemdeling zijn effectieve verblijfplaats heeft in de gemeente waar hij zijn aanvraag gebaseerd op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indient en hij een identiteitsdocument neerlegt hetzij de onmogelijkheid aantoont om het vereiste identiteitsdocument te verwerven en een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte indient, dient zijn aanvraag ontvankelijk te worden verklaard.

Dat in casu deze voorwaarden vervuld zijn.

In een tweede fase wordt nagegaan of de medische aandoening aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging in het Rijk.

7.

Dat evenwel het onderzoek in verband met de mogelijkheid tot medische behandeling in het land van herkomst, in de gegrondheidsfase dient te gebeuren.

Nergens blijkt uit de wet de voorwaarde dat verzoeker zijn actuele nationaliteit dient te bewijzen opdat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk kan worden verklaard.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg een voorwaarde toegevoegd aan de wet door te vereisen dat verzoeker zijn "correcte herkomstland/land van nationaliteit" dient aan te tonen.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van het art. 9ter Vw."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet duidelijk wordt bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is. Behoudens uitzondering kan de aanvraag niet anders dan onontvankelijk worden verklaard indien iemands identiteit onzeker is. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag enkel een rijbewijs heeft gevoegd. Verzoeker geeft in de aanvraag geen motivering of verduidelijking waarom hij geen identiteitsdocumenten kon voorleggen. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk en houdt het geen schending in van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om te oordelen dat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsdocument of van de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde.

Verwerende partij vervolgt dat aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan, nu uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het determinerend motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verwerende partij stelt dat, aangezien verzoeker nalaat de nodige identiteitsdocumenten neer te leggen en aangezien uit het administratief dossier niet duidelijk blijkt dat Kosovo zijn land van herkomst is, de bestreden beslissing op correcte wijze werd gemotiveerd. Er was immers niet voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde. Verzoeker slaagt er niet in de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. In de bestreden beslissing werd een correcte toepassing gemaakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verwerende partij dat de motivering van de bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding conform het administratief dossier, zodat aan de zorgvuldigheidsplicht is voldaan.

2.3. In de repliekmemoire merkt verzoeker op dat verwerende partij niet antwoordt op verzoekers argument dat er geen sprake is van tegenstrijdige informatie in zijn hoofde en evenmin antwoordt op verzoekers argument dat het onderzoek in verband met de mogelijkheid tot medische behandeling in het land van herkomst in de gegrondheidsfase dient te gebeuren.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7, § 1 en 2 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007). Tevens bevat de

beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag niet vergezeld ging van een nationaal paspoort of van de identiteitskaart of van een motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde: verzoeker legt een rijbewijs voor afgeleverd door de Servische republiek, dit in tegenstrijd met de geschreven aanvraag die duidelijk stelt dat verzoeker de Kosovaarse nationaliteit bezit, waardoor het onduidelijk is voor welk land een herkomstlandonderzoek dient te worden ingesteld. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

Artikel 7, § 1, 1° van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 bepaalt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

(...).”

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt dat indien de aanvrager niet beschikt over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument, dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Verzoeker voert aan dat hij in zijn aanvraag niet heeft gesteld de Kosovaarse nationaliteit te bezitten maar enkel afkomstig te zijn uit Kosovo. Hij stelt dat Servië weigert de onafhankelijkheid van Kosovo te erkennen en Kosovo nog steeds als een deel van de Republiek Servië beschouwt, zodat er geen sprake is van tegenstrijdige informatie in zijn hoofde. Verzoeker is geboren te D., woont in D, D. is gelegen in Kosovo en maakt volgens de Servische autoriteiten deel uit van de Republiek Servië, zodat er volgens verzoeker geen sprake is van tegenstrijdige informatie.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag van 5 november 2009 vermeldde afkomstig te zijn uit Kosovo. Verzoeker gaf geen nationaliteit op. Hij voegde een rijbewijs toe, afgeleverd door de Servische autoriteiten op 22 april 2009, en een "Health Profile" van Kosovo. In zijn aanvulling van 20 mei 2010 wordt hierover geen verdere uitleg verschaft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening wordt gehouden met het Servisch rijbewijs, maar er wordt opgemerkt dat dit niet spoort met verzoekers aanvraag waarin de Kosovaarse nationaliteit wordt vermeld. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt nooit uitdrukkelijk gezegd te hebben dat hij de Kosovaarse nationaliteit heeft, maar er dient vastgesteld te worden dat verzoeker enerzijds steeds heeft verklaard afkomstig te zijn van Kosovo, geboren in D. en een "Health Profile" van Kosovo voorlegt en anderzijds niet heeft verklaard de Servische nationaliteit te hebben. De Raad merkt op dat het aan verzoeker toekomt, die een aanvraag indient om machtiging tot verblijf in België, om duidelijkheid te scheppen over zijn nationaliteit.

In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat Servië Kosovo als deel uitmakend van Servië beschouwt. Verzoeker verliest echter uit het oog dat België Kosovo heeft erkend als onafhankelijke republiek en dat hij hiermee rekening dient te houden wanneer hij beslist een aanvraag in te dienen in België.

Nu verzoeker als enig identiteitsbewijs een rijbewijs voorlegt dat afgeleverd werd in Servië op 22 april 2009, dit is na de onafhankelijkverklaring van Kosovo op 17 februari 2008 die erkend werd door België, en voor het overige enkel verwijst naar zijn Kosovaarse afkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker tegenstrijdige informatie verschaft inzake zijn land van herkomst of land van nationaliteit. De vaststelling in de bestreden beslissing "*De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen: Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet*" steunt bijgevolg op de stukken van het dossier en is niet kennelijk onredelijk. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen en er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Vervolgens voert verzoeker aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard op basis van een motief dat slechts kan worden gebruikt in de gegrondheidsfase van de aanvraag. Verzoeker meent dat het onderzoek in verband met de mogelijkheid tot medische behandeling in het land van herkomst in de gegrondheidsfase dient te gebeuren. In de bestreden beslissing wordt dus volgens verzoeker ten onrechte verwezen naar de onmogelijkheid om na te gaan of de nodige medische behandeling in het correcte herkomstland of land van nationaliteit mogelijk is. Verzoeker meent dat een voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd door het bewijs te eisen van zijn actuele nationaliteit opdat de aanvraag onontvankelijk zou worden verklaard.

De Raad merkt op dat de beoordeling van het risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong gebeurt door een ambtenaar-geneesheer, zoals vermeld in artikel 9ter, § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet. Deze beoordeling behoort inderdaad niet meer tot de ontvankelijkheidsfase van de behandeling van de aanvraag. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is deze beoordeling *in casu* nog niet gebeurd en wordt deze beoordeling door een ambtenaar-geneesheer niet opgenomen in de motieven van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt enkel verduidelijkt dat verzoeker inzake zijn identiteit en nationaliteit te weinig informatie heeft verschaft zodat het onduidelijk is ten opzichte van welk land een herkomstonderzoek dient te worden ingesteld. Dit motief kan bovendien worden beschouwd als een overtollig motief, aangezien het hoofdmotief van de bestreden beslissing is dat verzoeker geen afschrift van een nationaal paspoort of van de identiteitskaart heeft voorgelegd, hetzij een motivering die toelaat verzoeker hiervan vrij te stellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat dit motief steunt op de gegevens van het dossier.

Waar verzoeker meent dat een voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd, kan hij niet gevolgd worden. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vermeldt immers als ontvankelijkheidsvoorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument moet beschikken. In de bestreden beslissing wordt als hoofdmotief vermeld dat verzoeker geen afschrift van een nationaal paspoort of van de identiteitskaart heeft voorgelegd, hetzij een motivering die toelaat verzoeker hiervan vrij te stellen. De gemachtigde

komt tot dit oordeel omdat verzoeker enerzijds een Servisch rijbewijs voorlegt en anderzijds verklaart de Kosovaarse nationaliteit te hebben. Zoals hierboven reeds werd gesteld, steunt de vaststelling dat verzoeker dit rijbewijs voorlegt en steeds heeft verklaard afkomstig te zijn uit Kosovo, op de gegevens van het dossier. Het motief waarin verwezen wordt naar een herkomstlandonderzoek –wat trouwens niet enkel het land van nationaliteit vermeldt maar tevens het herkomstland- kan worden beschouwd als een overtollig motief, zoals hierboven uiteengezet. In de bestreden beslissing wordt het bewijs van “actuele nationaliteit” bijgevolg niet als voorwaarde aan de wet toegevoegd.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

Verzoeker voert geen middelen aan die gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET